

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

027.431

Szerző: *(Kin-dor)*

Cím: *Gyermek-könyvtárakba jár
Budapest betűéhes ifjúsága*

Forrás: *Nemzeti Újság*

Bppest

(Hely)

1936 IV. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Idő

"1936"

Személy

Helyszám

Gyermek-könyvtárakba jár Budapest betűéhes ifjúsága

Kora délutáni csend szunyókál az Almásytéri kis ligetben. Csak hat-hét gyerek rikantgatása hangzik fel néha, akik vígan golyóznak és futballoznak. A rövidnadrág alól kilógó csupasz térdeken sok-sok ütődés bizonyítja, hogy a „srácok“ alaposan benne vannak már a tavaszban és szórakozásban. De akad néhány diáksapkás, szemüveges fiúcska is, akik hónapok alatt színes könyveket cipelve, nagy komolyan ballagnak át a téren és kikerülve a játszadózó társaikat, a tér sarkán álló szürke épületbe mennek.

— *Könyvet cserélnek a gyerekek* — magyarázza az egyik padon ülő néni szomszédjának. — A mi fiatal korunkban bizony még ritka kincs volt a könyv, alig jutott hozzá az ember. Ezeknek meg már könyvtárak is van...

A Fővárosi Könyvtár fiókjaiként jelenleg hét gyermekkönyvtár működik Budapesten, amelyekben megfelelő szépirodalmi, ismeretterjesztő, tudományos és oktató művek várják a betűéhes ifjúságot. Vannak is elegendő! Mintegy 30-40 kisebb-nagyobb nebuló szorong a teremben, amelynek falán hatalmas táblalóg: „Csendet kérünk.“ És érdekes, csakugyan csend van! A majdnem teljesen fiúkból álló sereg halkán motoszkál a kartotékokban vagy a könyvespolcokon. A pöttöm kicsinyek természetesen a „Mesék“ birodalma előtt topognak

és némelyik olyan apró, hogy a felső polcot el sem éri.

Az állványokon mindegyiken kis cédula: I-II. osztály, Szépirodalom, Ismeretterjesztő művek stb. Legnagyobb a tolongás Verne Gyula és May Károly könyvei előtt, amelyekből szerencsére igen nagy készlete van a gyermekkönyvtárnak. Ki-ki ott helyben választja ki az óhajtott regényt, aztán szépen oda áll a könyvtáros néni vagy bácsi elé, aki beírja, hogy mit vitt el a Jóska és Pista. Hetenkint egyszer legfeljebb három művet cserélhetnek így a gyermekek, akik szülői beleegyezéssel és garanciával járnak az ifjúsági könyvtárba.

A tudománysozjas tanonc

Egyik idősebb fiúcska nagy buzgalommal kutat az ismeretterjesztő művek kartotékjában.

— Tizenöt éves tanonc vagyok — mondja kérdésünkre — és a tanfolyamon hallott dolgok mindig annyira felkeltik érdeklődésemet, hogy rendszerint aztán megfelelő könyveket veszek ki hozzá a könyvtárból. Most például a Magyar történelmet és Joseph Flavius: Jeruzsálem pusztulása című művét szeretném elvinni, ha ugyan még bent van. Sajnos, igen sokan vagyunk, akik mind olvasni akarunk

és így bizony gyakran hetekig kell várni, amíg az ember a kívánt könyvet megkapja.

Érdekes, hogy a fiúknak legnagyobb részét nem is annyira szépirodalmi, mint inkább tudományos és ismeretterjesztő munkák érdeklik. Tizenkét-tizenhat éves fiúk ilyen műveket vesznek ki: *A világ felfedezése, Gépek birodalma, Kard és lant hőse* stb. Főleg a *technika vívmányai* érdeklik ugylátszik a mai fiatal generációt, amelyeknek egyike sem óhajtott például *verseskötetet* hazavinni.

— *A sapkát vedd le a fejedről, te hólyag!* — hallatszik a hátam mögött és pillanatok alatt kiderül, hogy „uj fiú“ jött a könyvtárba, aki még nem ismeri az itteni szokásokat. Ijedten néz körül, szinte látszik rajta, hogy bántja a tudományosság és az a komolyság, ami itt a könyvek világában mindenkit észrevehetően megkap. Kissé tanácstalanul néz eleinte körül, de két perc múlva ő is éppen olyan érdeklődő kíváncsisággal nézegeti a könyveket, mint a többiek. *Ime, Betűország egyik legfrissebb polgára...*

Okos képű, feketehajú fiúcska nagy szakér-

telemmel tanulmányozza a kartotékokat. Mint mondja: *12 éves polgárista tanuló*, aki rendszeres látogatója a könyvtárnak. Jelen pillanatban különös összeállításban a következő könyveket szorongatja hónapok alatt: *Rin Tin Tin, Nagy feltalálók és Mackó ur szárazon* című könyveket.

— Nagyon szeretem az érdekes munkákat, amelyekben gépekről és találmányokról van szó — mondja komoly szakértelemmel, — de az ember néha kicsit szórakozni is akar.

Ezeknek a Mackó-könyveknek olyan jó „dumája“ van, hogy mindig elviszek belőle egyet, ha éppen „szabad“.

Lassan kezd kiürülni a könyvtár. És ezt a szót legszorosabb értelemben kell venni, mert az eltűnő gyermekkel együtt a könyvek is elfogynak. Legjobban kultivált művek kétségtelenül a Verne- és May Károly-regények, amelyeknek öt hatalmas polcán a könyvtárhoz végén alig szerénykedik egy-két kopott darab.

Kimegyünk az egyik komoly fiúcska után. Az ajtóban pillanatra megáll, nézi a vígan golyózó maszatos gyerekeket, talán szeretne ő is közéjük állani? De aztán csakhamar megdönti magát. A hónapok alatt levő könyvek nem engedik a léha szórakozást és kinyitva a „Hatteras kapitányt“, lassan olvasgatva megindul hazafelé. Többé nem is érdekli a világ és annak hívságai...

(Kin-dor)